

Jindřich Kulhavý: KAREL SE DOČKAL

- CZ24 News | 6. května 2023

UK: Zatímco britská monarchie žije prince Charlese na krále Karla III., ne každý je z této události nadšený. Vzdálený příbuzný našich Přemyslovců a Lucemburků totiž představuje nejen vzpomínky na kolonizaci více světadílů, ale také patří k pravidelným účastníkům Světového ekonomického fóra v Davosu a k nejagresivnějším propagátorům Green Dealu. Přestože se zdá, že britská královská rodina nemá už takový vliv na světové dění, opak je pravdou. Majetková elita, ke které Windsorové patří a zároveň nitky moci, kterými je protkán svět, často směřují právě do jejich paláců.

Anglická kolonizační strategie přinesla britské monarchii nesmírné bohatství, světovou vážnost, respekt a samostatnost. Angličtina je světově nejpoužívanějším jazykem. Přestože má Velká Británie řadu vnitřních problémů, přičemž snaha Skotů a Irů o nezávislost a osamostatnění se trvá plno století, navenek je Británie hrdou monarchií, v níž vládne král. Jeho pravomoci jsou značně omezené parlamentem, ale v očích Britů je většinou král hlavou státu. Pravdou zůstává, že jeho oblíbenost klesá s tím, jak vysoké náklady musí daňoví poplatníci na jeho panování nést. Navíc Charles nedosahuje v oblíbenosti své matky Alžběty, jejíž rekordní doba vlády vstoupila do dějin. 70 let a 214 dní vlády ji tak posunulo na 2.místo mezi dlouholeté panovníky některé ze zemí za Ludvíka XIV.(ten se udržel na trůnu 72 let). Nicméně dlouhověkost je v anglické královské této rodině v posledních generacích jaksí běžná, a přestože Karel III. není žádný mladík, může být na trůnu i 20 let. Jeho následník princ William si tedy musí počkat. Škrálopem je u Charlese rozvod s oblíbenou matkou jeho dětí Dianou, jejíž pozdější tragická smrt je dosud opředena tajemstvími. Těmi ostatně královská rodina nešetří, snaží si však zachovat navenek jistou spořádanost a odpadlíky nemá ráda, přestože jich je za posledních sto let více. Posledním je druhý princ a syn Karla III. Harry.

Na korunovaci krále se sjíždí mnoho světových celebrit a půjde o velkou přehlídku luxusu, marnotratnosti a mocných tohoto světa. Do Anglie zamířil i náš pro svět bezvýznamný prezident Petr Pavel. Jeden z největších válečných štváčů po návštěvě Ukrajiny nasednul do letadla a vydal se přes Lamanšský průliv. Běžnou linkou, což bylo ihned použito jako reklama na jeho šetrnost. Ve skutečnosti by český vládní speciál v Londýně pouze zvětšil očekávaný letecký chaos a musel by se prázdný vrátit do Kbel a po pár hodinách zase pro naši hradní dvojici letět. Místa na parkování mezi elitami světa je totiž málo. Takto teoreticky může Pavel dorazit na korunovaci taxíkem, byť s lepším servisem. Daleko vřelejšího uvítání se mu dostalo jistě u Zelenského, zvláště když přivezl osobní dárek v podobě luxusně zpracované pistole. Třeba ji jako symbol k ukončení své kariéry Zelenskyj použije. No nebyl by to paradox? Jisté je, že Pavel pokračuje ve vládním podporování militantních nálad namířených proti Rusku. V zádech má mediální podporu, nenávisť k Moskvě se většina našich proliberálních stanic a plátek nijak netají a objektivitu nahradila agresivita a manipulace s informacemi. Ze Seznamu se stala proukrajinská hlásná trouba stejně jako to vnímáme u tv stanic a kdysi zajímavých tiskovin.

Co spojuje Petra Pavla a Charlese? Velká Británie patří k největším kritikům moskevského režimu, dodavatelům zbraní kyjevské partičky a vyobcováním řady ruských boháčů v čele s bývalým majitelem londýnského fotbalového týmu Chelsea Abramovičem ukázala monarchie cestu k velkým majetkům dalším státům. Právě u tohoto oligarchy jsme byli svědky obrovské krádeže, které se stala součástí „trestu“ směřujícímu vůči schopným Rusům. Nulová vděčnost za obrovské investice vložené na britském území byla nahrazena hamižností a pocitem beztrestnosti. Ostatně i česká vláda už vymýšlí plán, jak sesbírat ruský majetek u nás. Navíc příslušnost Karla III. k WEF je v podstatě vzorem pro Petra Pavla vzešlého z Aspen Institutu. Jistá ideologická blízkost obou institucí je zjevná,

takže jde vlastně o kolegy, byť Petr Pavel ve svém významu pro svět výrazně o několik desítek parníků zaostává. Ani na korunovaci nebude mít nijak významné místo a je spíše s podivem, že tam vůbec bude.

No a my prostí smrtelníci si mezitím připomeneme, jak skončili jiní podstatní vládci toužící po moci. Mussolini a Hitler, například. Oslavy porážky nacismu jsou v plném proudu a je správná doba si ji připomenout. Zvláště, když jde opět o aktuální problém, který řeší Rusové na Ukrajině. Denacifikace části této země pokračuje a i přes matoucí zprávy z našich médií se daří. Přestože jsou pražské ulice plné nacionalisticky smýšlejících ukrajinských hrdinů hlásících se často k odkazu Bandery, jejich statečnost se projevuje především na pražských diskotékách a končí u hranic s jejich vlastí. Útěk před mobilizací a obava z nasazení na frontu jsou jasnou ukázkou vztahu k vlastní zemi. Je snadnější tvářit se drsně a protirusky u nás než obhajovat svou nacistickou příslušnost v boji s těmi, kteří nacismus už jednou porazili. Je jednodušší agresivně vystupovat vůči české mládeži než proti ruským mladíkům ve zbrani. Oslavy porážky nacistů jsou tak důležitou připomínkou toho, čemu se chceme v budoucnosti vyhnout. Ne Ukrajinci, ale Rusové bojují za naši budoucnost.

AUTOR: Jindřich Kulhavý

[ZDROJ](#)